

Zpravodaj

BJB Brniště

Květen 2022

15. ročník

Neboť Bůh, který řekl, že tmy ať zazáří světlo, osvítil naše srdce, aby nám dal poznat světlo své slávy ve tváři Kristově. Tento poklad máme však v hliněných nádobách, aby bylo patrné, že tato nesmírná moc je Boží a není z nás.

2 Korinským 4:6-7

Nuže, bojte se Hospodina a služte mu bezúhonně a věrně. Odstraňte bohy, kterým sloužili vaši otcové za řekou a v Egyptě, a služte Hospodinu. Jestliže je však ve vašich očích nežádoucí, abyste sloužili Hospodinu, vyberte si dnes, komu budete sloužit: Zda bohům, kterým sloužili vaši otcové, když byli za řekou, nebo zda bohům Emorejců, když sídlíte v jejich zemi. Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu.

Jozue 24:14 – 15

Milí čtenáři,

den se dnem se sešel a máme tady květen. Zimu jsme přečkali a snad už to krásné jaro začíná. Co je ale pro každé roční období stejné, nejnem obdoby, ale i každý den? Komu budu sloužit. Jinými slovy pro koho budu žít? Dnes, zítra, za měsíc, rok? Víte, minulost je pryč, budoucnost nám ještě není dána, ale co je nám dáno, je dnes. Teď a tady. Komu budu sloužit? Pro koho budu žít?

Izraelci vyšli z Egypta, kde sloužili různým bohům. Ani na poušti to nebylo nijak slavné, i když se snažili všechny ty bohy nechat za sebou a sloužit jen Hospodinu, protože celá poušť byla poseta jejich těly. Jak nám říká 1. list Korintským 10 někteří sloužili své žádostivosti, někteří svému břichu, jiní svému tělu, když smilnili s cizími ženami, jiní zase tím, že pokoušeli Boha a zahynuli od hadího uštknutí. A také reptali a jiní sloužili svému strachu. Pro ten strach nevešli do zaslíbené země hned, ale ještě dalších 38 let se museli vláčet pouští. Kolik z toho je nám podobné? Kolikrát sloužíme svému tělu více než Stvořiteli? Kolik strachu, obav, úzkostí nás paralyzuje a my nevstoupíme do svobody v té či oné oblasti?

O Velikonocích nám byla dána ta přebohatá milost. Nový život v Kristu Ježíši. Odhodíme proto všechny skutky tmy a vejďeme do světla. Vynesme na světlo všechny naše zranění, bolesti a hříchy. Vyznávejme hříchy jeden druhému, abychom mohli být uzdraveni.

Jozue dovedl Izraelce do zaslíbené země. Rozdělil jim ji a před svou smrtí jim říká: „Nuže, bojte se Hospodina a služte mu bezúhonně a věrně. Odstraňte bohy, kterým sloužili vaši otcové za řekou a v Egyptě, a služte Hospodinu.“ Jasný příkaz, protože ví a má zkušenosti za svého sto deset let trvajícího života, že to je to nejlepší. Ale v další větě: „Jestliže je však ve vašich očích nežádoucí, abyste sloužili Hospodinu, vyberte si dnes, komu budete sloužit: Zda bohům, kterým sloužili vaši otcové, když byli za řekou, nebo zda bohům Emorejců, když sídlíte v jejich zemi.“ Jasně jim dává svobodu. Bůh nikoho neznásilňuje. Tak ani nás. Vyber si, pro koho a s kým budeš žít a komu sloužit. Je to takový test: a) služ Bohu v Kristu Ježíši, b) služ komu a čemukoli jinému – počínaje svým sobectvím, pýchou, důležitostí a konče alkoholem, pornografií nebo pokrytectvím, a za c) ti dává pomůcku, co si zvolit - „Já a

můj dům budeme sloužit Hospodinu." (Platí to i pro vás, kteří od narození jste každou neděli vedeni do církve. Je to tvoje rozhodnutí a to rozhodnutí je na tobě. Rodiče ti nemohou vyšlapat cestu do nebe.)

Příroda se nám už probudila ze spánku a každého dne jí vyjde slunce a světlo, tak ať i vám vzejde to Slunce spravedlnosti a září vám Ježíš do vašeho každodenního života.

Bůh Vám žehnej.

Jirka

OHLASY

Ohlasy ze setkání staršovstva v dubnu

Setkání staršovstva se konalo ve středu 27.4.2022 v Oáze. Účast byla stoprocentní. Setkání vedl náš kazatel J. Šimek. Na úvod jsme se společně modlili. Pak Jirka Šimek četl z Genesis 19, 27-29.

- Naplánovali jsme program setkávání na květen.
- Hlasování v rámci sborových shromáždění – diskutovali jsme o hlasování, kdy každý člen může hlasovat pro, proti nebo se zdržet. Na příštím sborovém shromáždění chceme dovysvětlit, co znamená se zdržet a jaký to má vliv v rámci hlasování.
- Grant z misijního odboru – misijní odbor BJB nabízí grant na misijní aktivity. Diskutovali jsme, zda by šel využít např. na náklady spojené s pořádáním táborů.
- Kázání (nejen) pro Ukrajince – uvažovali jsme nad tím jak umožnit kázání v ukrajinštině pro ukrajinské uprchlíky.
- Křty – Jirka Šimek informoval o dvou lidech, kteří se chtějí nechat pokřtít.
- Koncert skupiny Vinesong – dostali jsme bližší informace ohledně koncertu 1.6.2022. Vinesong by byl v Brništi od úterý 31.5. večer do pátku 3.6. dopoledne. Ubytování je zajištěno, bude potřeba zajistit jídlo, pomoc s přípravou na koncert a někoho (asi i vícero lidí), kteří by se jim věnovali.
- Usnesení č. 20 ze SD (kontrola správnosti údajů v publikaci o baptistických sborech) – poprosili jsme Karla a Růženku Kucovi,

jestli by se podívali, zda informace o našem sboru jsou v knize správně uvedeny (pokud se tam vůbec o Brništi píše). Termín pro nahlášení případných oprav na VV BJB je do konce června.

- Sborová rada – dohodli jsme se na svolání Sborové rady na 4.5.2022 od 18.00, kde bychom rádi probrali plánované opravy, investice a nákupy.
- Technika na přenos bohoslužeb – stále zbývá koupit fotoaparát pro lepší obrazovou kvalitu přenosu a nový mixážní pult. J. Jíra přislíbil vyhledání vhodného fotoaparátu a následné zakoupení a instalaci nového virtuálního mixpultu.
- Příspěvek na ubytování uprchlíků – Jirka Jíra sdělil, že budeme od Libereckého kraje (byla uzavřena smlouva) dostávat každý měsíc příspěvek na náklady spojené s ubytováním Dominových v Oáze.

Na závěr jsme se společně modlili.

Sepsal

Jiří Jíra

MÁ „PRVNÍ LÁSKA“ K BOHU

Pocházím z rodiny, která je nevěřící. Také mi moji rodiče o Bohu nikdy nemluvili. K duchovnímu světu jsem se dostala, když mi bylo 8 let. Zemřela mi babička (z Otcovy strany). Měla jsem ji moc ráda, vždy byla na nás na děti hodná. Pohřeb, kterého jsem se zúčastnila i já, byl opravdu smutný a plný zoufalství, že už babičku nikdy nevidím. Nikdo mi tenkrát pořádně nevysvětlil, proč zemřela a kam při smutečním obřadu zmizela rakev, ve které byla. Dost se tento traumatizující zážitek na mojí duši podepsal. Začala jsem se bát smrti. Co to je? Kam člověk po smrti odchází? Proč musím zemřít? Kdo se mě na to ptal? Byla jsem našťvaná, že to nemůžu změnit a moc jsem se bála. Chtěla jsem žít věčně. Měla jsem představu, že bych mohla být kámen nebo slunce, to je přece věčné?! Bála jsem se být starší, najednou jsem si uvědomila, že zestárnu a umřu. Můj život bude jako pára...

Nikomu jsem však o svých pocitech neříkala, protože jsem věděla, že to vyvolá v rodině poprask. Zvláště můj tatka mi několikrát vyčínil, že jsem moc přecitlivělá a zbytečně pořád nad něčím moc přemýšlím. Ve 3. třídě jsem začala chodit do skautu. V létě jsem jela se skautem na tábor do Prysku. Byl moc hezký a mám na něho krásné vzpomínky, mimo dalších dětí tam byl i Miloš Matys, už ani nevím, s kým sdílel stan, ale pořád ho měli otevřený a při volných chvílích trávil čas ve stanu, hrál a zpíval křesťanské písničky. Ještě s jednou kamarádkou jsme k němu chodily a

učily jsme se s ním zpívat tyto písně, neboť se nám líbily. Občas řekl něco o Ježíši. Poslouchala jsem a začala jsem si formovat názor na Ježíše. Myslela jsem si, že to byl moc hodný, laskavý a vážený pán, který všem pomáhal. Pak však Miloš začal mluvit o tom, že zemřel a vstal z mrtvých... Tomu jsem nerozuměla. Vždyť přece každý věděl, že se člověk narodí a poté zemře.

Po táboře nás jako skauty pozvala rodina Matysová k nim domů. Už ani nevím, kolik nás přišlo, ale já byla mezi nimi. Bylo to milé setkání, ani nevím, o čem všem jsme mluvili, ale dostala jsem od nich svoji první Bibli (mám ji dodnes). Ale nikdo mi v podstatě neřekl, jakou knihou mám začít číst. Tak jak správný čtenář jsem začala hned od začátku, tedy Starým zákonem, knihou Genesis. Přečetla jsem cca 10 stránek, ale vůbec jsem tomu nerozuměla, takže jsem ji opět zavřela a dala jsem ji na 5let do mé knihovničky.

Mezitím Luko mě a ještě jedné mé kamarádce, nosil občas letáčky z BTM pro děti o Pánu Ježíši, protože jsem s ním chodila (spolužáci) až do 8. třídy. Byly v nich různé křížovky, rébusy, doplňovačky a zamyšlení o Boží lásce. Ráda jsem vše vyplnila a letáčky jsem si schovávala. Zároveň jsem na Lukově životě viděla, že se chová jinak než naši vrstevníci. Nebyl pyšný, nevytahoval se, nemluvil sprostě, nebyl zákeřný a rád pomáhal druhým. Občas to schytl od našich spolužáků, ale vše v tichosti snášel. Vyzařovalo z něho něco, co jsem chtěla i já. Po letech jsem zjistila, že je to Boží pokoj.

Během střední školy jsem hodně četla knihy, dost jsem navštěvovala Městskou knihovnu v České Lípě. Půjčovala jsem si různé knihy, ale také knihy o náboženství. Měla jsem hlad po pravdě o smyslu života. Zaujala mě mimo jiné jedna kniha, která popisovala všechna nejznámější náboženství světa. Tam mě zaujala autorova myšlenka, který jen tak mimochodem sděloval, že všechny zakladatelé náboženství zemřeli a jsou pohřbeni tam a tam. Ale pak sám připustil, že Ježíš sice hrob měl, ale není tam. „Kde tedy je?“ začala jsem se ptát. To nastartovalo, že jsem začala mít opět úzkost ze smrti. Zašlo to tak daleko, že se mi začaly zdát reálné živé sny o smrti. Bylo to tak strašidelné. Hodně krát se mi zdálo, jak ležím v rakvi, zakopaná pod zemí a volám. Nebo jsem v rakvi v krematoriu, všude jsou plameny a nemůžu se nikoho dovolat. Hrozné. Často jsem se probouzela v úzkostech a s pláčem. Moc jsem se bála. Sourozenci vedle mě spali v klidu dál. Já se bála zavřít oči, abych neumřela. Často dlouho do noci jsem se snažila nespát a bdít, protože co kdyby náhodou... Nikomu jsem to neřekla, takže jsem v tom všem byla sama.

Jednou v noci, když mi opět přišel na mysl zlý sen, mě napadlo vzít si Bibli do ruky. Měla jsem ji stále ve své knihovně. Vzala jsem si ji a přimáčkla na hrud', najednou se něco stalo jako z pohádky. Vytvořil se kolem mě neviditelný fyzický kruh, který nepustil zlé sny do mé mysli, potažmo do mě. To bylo něco dost nadpřirozeného, fascinujícího, ale zároveň krásného. Vnímala jsem neviditelnou ochranu, sny tu

byly, ale nemohly dál, ke mně. Začala jsem si uvědomovat, že je tu další neviditelný svět, který ovlivňuje naše životy. Bibli jsem držela a s ní jsem také usnula. Každý večer jsem si jí poté dávala pod polštář a neustále jsem vnímala od ní ochranu (dnes vím, že to byla Boží blízkost).

Mezitím mi Bůh opět poslal Luka, který mě při společné cestě ze školy domů (především z brništského vlakového nádraží) mimo jiné, zval na mládež k nim domů. Byla v té době každý pátek. Vůbec se mi tam nechtělo. Hledala jsem tisíc výmluv, jen abych tam nešla, protože jsem se bála mé rodiny a lidí z blízkého okolí, že si mě budou kvůli tomu dobírat a vysmívat.

Sny o smrti však začaly nabírat obrátky. Už ani Bible mě před nimi neochránila. Věděla jsem, že se už musím rozhodnout. Jednou v noci, když se mi opět zdál špatný sen a třásla jsem se strachem a úzkostí jako osika, jsem poklekla na své posteli a začala jsem mluvit k Bohu. Vůbec jsem nevěděla jak, ale tušila jsem, že mi bude rozumět. Jasně si vybavuji, co jsem tehdy řekla (jako by to bylo včera) s naprostou pokorou a s vědomím toho, že mi pomůže. Začala jsem do tmy volat k Bohu: „Jestli jsi a jestli mě z toho strachu (a úzkostí ze smrti) dostaneš, půjdu za Tebou.“

Najednou mnou z hůry projela (fyzicky) vlna pokoje, radosti a lásky. Už jsem nebrečela strachy, ale úlevou. Cítila jsem, že mě má někdo moc rád a chce mi pomoci. Chtěla jsem Boha poznávat. Nejbližší neděli jsem šla sama (nikdo to z mé rodiny nevěděl) do místní modlitebny BJB, kam chodil Luko, Miloš, Evík, Milan Ježek a další, které jsem znala. Sedla jsem si do zadní řady a čekala jsem, co se bude dít. Všichni se na sebe usmívali, byla tam hezká atmosféra. V té době tu sloužil br. Pavel Novosad. Už si nevybavuji, co všechno v tu neděli říkal, ale během kázání se mě Slovo mocně dotýkalo. Mluvilo ke mně o mně, jako by někdo četl moje myšlenky, které jsem věděla jen já. Dost mě to vylekalo a byl to pro mě šok. Nezůstala jsem ani do konce shromáždění. Okamžitě jsem se zvedla a utekla jsem k nedalekému rybníku, kde jsem vše těžce rozdýchávala. Přišla za mnou Evička Kriššáková (tehdy Krnáčová) a začala se mnou mluvit o tom, co jsem při bohoslužbě prožila.

Začala jsem chodit na Mládež. Hlad po Bohu byl neutuchající. Byl to moc krásný čas. Ráda vzpomínám na tu mládežnickou partu a chvíle, co jsme prožili a na **vyučování**... a na paní Kucovou, která se starala o občerstvení. Občas si s námi manželé Kucovi povídali do pozdních večerních hodin a vůbec jim to nevadilo! Získala jsem další rodinu a to Boží rodinu.

Být znovuzrozený v nevěřící rodině bylo těžké. Padala jsem, zapírala jsem a občas jsem žila dva životy – jeden ve sboru a jeden doma. To však nakonec skončilo, když jsem s mládeží jela poprvé na mládežnickou konferenci do Olomouce. Byl to rok 1998. Všechno mě tam fascinovalo!!! Nejvíce to, když jsem viděla tolik mladých lidí, kteří věří

Kristu jako já! Úžasný čas. Pro moje pokání a naprosté odevzdání Bůh připravil jedno kázání, kde jeden z kazatelů řekl zásadní verš – který zastavil můj život a mé srdce se navždy změnilo. „Nebudeš sloužit dvěma pánům, neboť jednoho budeš milovat a druhého nenávidět“. Já jsem věděla ve svém srdci, že žiju dva životy. Po této větě jsem odešla ze sálu a šla jsem sama na jeden most, kde jsem se před Bohem vědomě rozhodla opustit starý způsob mého života. A Bůh v mém srdci začal oddělovat vše (Žd 4:12: „Slovo Boží je živé, mocné... proniká... kosti a morku, a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce.“), co nebylo potřeba pro můj nový život v Něm. Hodně to bolelo a bylo zapotřebí opět mnoho slz, bála jsem se, jestli to zvládnu být věrná. Bála jsem se, jak bude vypadat můj nový život v Kristu, jak mě přijmou moji kamarádi, rodina, blízcí...Co vše budu muset ještě pro Krista opustit? Ale jedno jsem věděla. Chtěla jsem upřímně jít za Kristem.

Teď je to 24 let, co chodím s Bohem. Od té doby mě Bůh oddělil od některých mých bývalých přátel, ale dal a dává mi nová přátelství a další sourozence v Boží rodině. Po čase studia Božího slova, jsem narazila na jeden verš v Bibli, kterým mi Duch Svatý ukázal, jak mě vysvobodil:

„Protože sourozence spojuje krev a tělo, i on se stal jedním z nich, aby svou smrtí zbavil moci toho, kdo smrtí vládne, totiž ďábla, a aby tak vysvobodil ty, kdo byli strachem před smrtí drženi po celý život v otroctví.“
Židům 2.14 -15

Po létech jsem z milosti Boží byla vysvobozena i z dalších duchovních bojů, které nastaly po mém obrácení a nebylo snadné se jich tak rychle zbavit. Bůh mě nadále neustále obrušuje a zušlechťuje pro nesení evangelia. Někdy má se mnou dost práce, ale jsem mu vděčná, že to se mnou nevzdává. Naplnil a naplňuje touhy mého srdce a jsem mu též vděčná za jeho neustálou blízkost.

Jak je spáno: „Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu.“ (Žd 13:5b) Tento verš je jeden z pilířů mého vztahu s Bohem.

Anna Kouřimská

NA NÁVŠTĚVĚ U...

Na návštěvě u...Petra Malého

Petra jsme navštívily v den jeho narozenin a strávily u něho moc hezký čas.

Petre, chtěla bych se zeptat, když dnes slavíš ty pozemské na-

rozeniny, slavíš i ty nebeské? Kdy ses vlastně narodil do Božího království?

No, neslavím, ale uvědomuju si, kdy se to stalo. Bylo to někdy v létě 1995, zrovna jsem pracoval tady v Mimoni v pekárně a byla tam na brigádě Petra Jindřišková. Zapovídali jsme se spolu a ona mě pozvala na skupinku a během toho léta jsem v modlitbě odevzdal život Pánu Bohu. To jsem prožil dotek Ducha svatého, kdy jsem asi hodinu brečel a prožíval jsem Boží dotek. Poznal jsem to, že je to Duch svatý.

Jak ses cítil na skupince?

Já jsem se zpočátku vůbec nemodlil, ale strašně jsem po tom toužil. Nevěděl jsem, jak na to. Prosil jsem Pána, ať mě naučí modlit se, že si chci s Ním v modlitbě povídat. Postupem času jsem Ho prosil o dar modlitby a věřím, že ho mám. A rád se modlím.

A nejenom na skupince, že jo?

Ne jen na skupince. Všude možně. Modlím se i v práci, když dělám palety, pracuju s pilou. A je tam takový rámus, že se můžu modlit, tam si můžu i zpívat.

Ale musíš být u toho opatrněj, vid'?

No, to jo.

Máš rád svoji práci?

Mám ji rád, baví mě. Pracuju s pilou a navíc jsem nabídl svému parťákovi, že můžu ještě k tomu obstarávat kotel, aby nemusel jezdit z České Lípy až sem, když já to mám kousek.

Jaké bylo, Petře, tvoje dětství?

Já jsem měl těžký dětství. Ve 4 letech mě porazilo auto, měl jsem těžký úraz hlavy. Rok jsem strávil v nemocnici v Motole. Z dětství si pamatuju jenom útržky. Každý rok jsem trávil 3 - 4 měsíce v lázních, v Železnici, tam byly vyhlášené dětské rehabilitační lázně. A tam se mi moc líbilo. Dříve tam bývaly děti bez rodičů, jen cizinci tam mohli být s rodiči, byly to mezinárodní lázně. Pamatuju si, že jsem tam jezdil rád. Víím od mamky, že jsem se zpočátku učil i znovu chodit.

Máš sourozence? A co rodiče?

Mám bratra, ale ten sem jezdí jednou za rok, takže se moc nevidáme. Vyrůstali jsme jen s maminkou, svého otce neznám. Měl jsem nevlastního tátu, s tím jsem si rozuměl, on se ke mně vždycky choval dobře, měl jsem ho rád. Vyrůstali jsme u Mělníka. Chvíli to bylo dobrý, ale pak se stalo, že on hodně pil a jednou se opil a napadl mamku nožem. To mi bylo asi 12 let. Nevlastního otce zavřeli, mamka to přežila. No a pak, v roce 1984, jsme šli sem do Mimoně.

To je úžasný, žes poznal Pána na té strastiplné cestě, vid'?

Jo. Každý se ptá lidí, jak jste uvěřili, ale já říkám, já jsem neuvěřil. Vždycky jsem věřil. Věděl jsem o Pánu Bohu, ale nevěděl jsem, jak k Němu najít cestu. Petra Jindřišková mi vlastně ukázala cestu. Stala se mojí duchovní mámou.

Jak se stalo, že ses dostal do Teen Challenge? (Mezinárodní křesťanská organizace, která pomáhá lidem závislým na drogách, alkoholu...)

Chodil jsem do sboru do Cvikova a po nějaké době jsem začal blbnout. Začal jsem pít. Začalo to postupně. Pamatuju se, že jsem to chtěl zvládnout sám. Vůbec jsem při tom nemyslel na Boha. Kvůli tomu jsem odešel z cvikovského sboru. Nějakou dobu jsem se v tom plácal. Říkal jsem si, ty dvě, tři pivka denně když si dám, tak to nevadí. Ale pak jsem do toho spadl tak, že jsem začal pít hodně.

Do Teen Challenge jsem přišel v roce 2016. Stalo se to tak, že jsem vůbec nevěděl, co budu dělat. Mamka mě vyhodila z bytu, protože jsem pil. Pak mě napadlo, že musím někomu zavolat. Ale měl jsem úplně vybitý telefon. Přesto se stal zázrak a mohl jsem zavolat Karlovi Kucovi. Pán to tak zařídil, že se podařilo se dovolat. A Karel pro mě přijel, týden jsem byl u nich, pak jsem byl asi 14 dní na ubytovně a pak jsem šel do Teen Challenge. Šel jsem tam na rok. Doufal jsem, že se něco změní. Ale uvnitř mě se nic nezměnilo. Vrátil jsem se, začal jsem chodit do sboru do Brniště a zase jsem pil.

Jak ses z toho dostal?

Když začaly mamky zdravotní problémy, pil jsem víc a víc. Přestal jsem chodit do sboru úplně. Ale věděl jsem, že s tím musím něco udělat, že to takhle nejde dál. Byl jsem na dně. Předávkoval jsem se práškama a odvezli mě na psychiatrii do Liberce a nabídli mi tam léčebnu v Krásné Lípě, kde jsem se ale dověděl, že nejsou zaměřeny na léčbu závislosti na alkoholu a dali mi kontakt na Kosmonosy.

Udělal jsem dobře, že jsem tam šel. Nakonec jsem to zvládnul. Díky Pánu. S Ježíšem zvládnou všechno. Hlavně se ho musím držet. Byla to těžká cesta. Ale jsem rád, že jsem teď tam, kde jsem.

My taky...

Já jsem tak Pánu vděčnej, že mě z toho vytáhl. Jsem mu vděčnej za všechno, za byt, za práci. Bylo to tak úžasně připravený od Pána. Přijel jsem z Kosmonos, druhý den jsme jeli do paletárny, zeptat se na práci, mohl jsem brzy nastoupit. V den, kdy jsem podepsal smlouvu na práci, podepsal jsem i smlouvu na byt. Zázrak. Byl to nový začátek.

Petre, asi můžou nastat těžké chvíle, kdy musíš bojovat, abys do toho nespadl. Jak to prožíváš?

Teď zažívám, že to se mnou nic nedělá, že mám vnitřní sílu. Miluju Ježíše. A kdyby se přeci jen něco dělo, tak támhle na zdi mám krizovej plán, telefonní čísla, kam můžu hned zavolat. V nejhorším případě do Kosmonos. Ihned. Na 14 dní se tam nechat zavřít a posílit v sobě to rozhodnutí. Teď tam pojedu na týden, zase si tam všechno připomenu, posílí mě to, upevňuju se, je to takový program, kde se taky sdílíš s tím, cos prožil a prožíváš, s těmi, kdo tam jsou teď jako pacienti.

Jak trávíš svůj volný čas?

Převážně čtu Bibli. Teď zrovna čtu 1. knihu Letopisů. (1.Paralipomenon) Taky se mi podařilo nainstalovat Bibli do mobilu, tam chodí verše na každý den a to mě moc baví. Porovnávám si různé překlady a je to zajímavý.

Máš nějakou oblíbenou knihu v Bibli?

Knihu Jozue.

Jak se ti líbí ve sboru v Brništi?

Líbí, cítím se tam jako mezi svejma. Mám vás moc rád.

My tebe taky. Jsme moc rádi, že jsi mezi námi a jsme vděční za tvoje modlitby.

A chvály, to je moje srdcovka. Nejvíc mám rád píseň Díky za tvůj kříž. Někdy prožívám, že si musím kleknout, tak to udělám.

Petře, moc ti děkujeme za rozhovor, ať ti Bůh žehná na tvé cestě ve všem, co potřebuješ.

Ptaly se

Martina a Kamila

SVĚDECTVÍ

Milí čtenáři sborového Zpravodaje,

dovolte, abych pokračoval ve sdílení, jak se mi dařilo na vojně v Bratislavě po obrácení ke Kristu.

Po zemědělské brigádě mi zase začal běžný vojenský život. To už

se na rotě ženistů vědělo, že jsem křesťan. Klukům začalo vadit, že jsem trochu jiný, že už s nimi nedržím „partu“. Při vycházkách mě zvali na pivo a tak jsem tedy s nimi na jedno zašel, ale touha a potřeba jít do shromáždění byla, díky Pánu, silnější než klábosení u piva. Byla tady však ještě jedna závislost - a to na cigaretách. Tehdy jsem poměrně hodně kouřil. Modlil jsem se, abych mohl přestat a napomohla jedna okolnost. Onemocněl jsem angínou a byl jsem umístěn na „marodku“, kde jsme nesměli kouřit. Pán mi to tak položil na srdce, že jsem se za to intenzivně modlil a stal se zázrak. Když jsem se po uzdravení z angíny vracel na svou světnici do kuřáckého prostředí, na cigaretu jsem k mému překvapení ztratil chuť.

Kluci si toho hned všimli a vadilo jim, že s nimi nekouřím. Chodili za mnou s cigaretou: „Nechceš „šluka“? Ale já jsem opravdu nemusel. Kluci si také všimli, že si ráno čtu z biblických úvah na každý den. Brožurku jsem měl pod polštářem, tak si brožurku vytáhli a s posměchem předčítali, co si toho dne budu číst. Nebo při jiných příležitostech se bavili na můj účet. Nebyla to vyloženě šikana, ale bylo to nepříjemné. Také veliteli roty vadilo, že má v mužstvu křesťana a omezoval mi vycházky. Někdy to bylo opravdu těžké.

V této situaci jsem skoro nečekaně dostal dovolenou, na kterou má voják jednou ročně nárok. Pro mě byla dovolenka Boží pomoc, abych se dostal do prostředí věřících lidí. Odjížděl jsem z Bratislavy nočním vlakem a ráno jsem se objevil doma v Brništi. Pro mou rodinu to bylo milé překvapení. Vůbec mě nečekali. Hned jsem mamince a dědovi vyprávěl o obrácení k Pánu Ježíši.

Příštího dne v neděli ráno jsme jeli vlakem do Liberce na slavnost Díkůvzdání. Dopoledne se v sousedním městě Jablonci konal v městských lázních křest ponořením a hned odpoledne ve shromáždění v Liberci přijímání nových členů do libereckého sboru. Tehdy Jablonec, Cvikov a Brniště byly stanicemi libereckého sboru BJB. Prožil jsem mimořádně požehnaný den, úplný balzám pro duši.

Já jsem zůstal v Liberci na návštěvě u tety a strýce Matějkových. Se sestřenicí Aničkou a její kamarádkou Miládkou jsme se sdíleli o zkušenostech s Pánem a prožívali jsme radost ze spasení.

Prožil jsem v rodině a ve sboru velmi požehnaný čas a po dvanácti dnech jsem se vracel do Bratislavy. Maminka mi upekla kuře, vdolky a nabalila ještě jiné dobroty. Když jsem pozdě večer dorazil do kasáren, kluci ještě nespali a po tom, co jsem přivezl, se jen „zaprášilo“.

Další část vojny byla už mírnější, protože nastoupili nováčci - „bažanti“ a my jako druhý ročník - „mazáci“ jsme mohli nenápadně odpočívat. Já jsem byl navíc zvýhodněn, protože jsem dostal nákladní auto Tatra 111. Nemusel jsem už tak často do strážní služby hlídání letadel. Kluci si mě začali předcházet, abych si je bral jako závozníky. Já jsem to vnímal jako vyslyšení modliteb, neboť přestala legrace na moji adresu. Měl jsem také zastání u staršího důstojníka v hodnosti majora, který si prošel 2. světovou válkou. Vzpomínám si, jak při letním cvičení

si mě důstojníci pozvali do velitelského stanu a dávali mi otázky, ptali se na křesťanství ve snaze mě zpochybnit, a když už to přesahovalo únosnou míru, major se mne zastal a debatu ukončil. Když se v Bratislavě konala celostátní konference naší církve, major mi jako odměnu doporučil vycházku na dva dny, tak jsem se jí mohl plně zúčastnit. Jindy jsem byl poslán s autem na výpomoc na letiště do Piešťan, kde jsem mohl navštěvovat křesťanskou rodinu. "

Končím se vzpomínkami s vděčností Pánu, že mne provedl celou vojnou a provází i nadále až do dnešního dne.

Karel Kuc

ZE SBOROVÉ KNIHOVNY

Kolektiv autorek: Nadějeplná (Ty jsi Bůh, který je věrný.)

Autentické příběhy žen, které se dotknou tvého srdce.

Do knihy přispělo více než dvacet žen z našeho českého prostředí. I když zdaleka ne všechny jsou profesionální spisovatelky, všechny psaly svůj příběh srdcem. Vyprávějí nejen o vítězných a radostných okamžicích či obdobích, které prožily, ale i těch nejtěžších. Dozvíte se třeba, jak se vypořádaly s krizí v manželství, depresí, rozvodem, neplodností, smrtí dítěte či partnera, nemocí, odmítnutím ze strany lidí, ztrátou nebo nedostatkem odvahy a víry.

Společným prvkem těchto příběhů je naděje, kterou tyto ženy našly v Bohu. Naděje, která věří, že Bůh je s námi a pomůže nám překonat vše, na co samy nemáme sílu. Naděje, která je jistotou, že všechno, co prožíváme, má svůj smysl.

Maria Anne Hirschmann: Nikdy nepůjdu sama.

Hansi přišla do Ameriky s hořkými vzpomínkami na druhou světovou válku. Trvalo jí roky, než si zvykla na nový životní styl a přizpůsobila se americkým způsobům. Když už se zdálo, že se jí začne dařit dobře, rozpadla se jí rodina a Bůh ji povolal do služby na plný úvazek. Jak to bude fungovat? Z čeho bude žít? Co od ní Pán vlastně očekává? Jak

přivykne osamělosti? Některé z odpovědí najdete v této knize. Především brzy přijšla na to, že osamělá nebude. Přesvědčila se, že ten, kdo následuje Ježíše, nemusí nikdy chodit sám.

V knihovně máme také její autobiografickou knihu z let druhé světové války a po ní s názvem HANSI.

Růžena Kucová

.....

BIBLICKÝ KVÍZ

Doufám, že jste byli úspěšní v minulém kvízu a užili jste si trochu zábavy i napětí při hledání či kontrole odpovědí. Chci vás povzbudit, abyste si dali záležet a odpovědi si opravdu v Bibli vyhledali. Pro ulehčení jsem k otázkám přidala dle možností i název knihy, kde můžete odpověď hledat. Takže si můžete odpovědi nejprve jen tipnout a pak si je v Bibli vyhledat, abyste si zkontrolovali nebo našli správnou odpověď. Zde máte pár další otázek:

1. Doplň větu z 1. Korintským: „A nakonec zůstává víra, naděje a láska. Ale největší z nich je ...“
 - a. Láska
 - b. Naděje
 - c. Víra
 - d. Jazyky
2. Kdo sledoval Mojžíše plovoucího v košíku po řece Nilu? (Exodus)
 - a. Faraonova dcera
 - b. Jeho otec
 - c. Porodní asistentka
 - d. Jeho sestra Miriam
3. Proč oněměl v evangeliu podle Lukáše otec Jana Křtitele?
 - a. Byl neposlušný
 - b. Byl prostořeký
 - c. Neměl víru
 - d. Narodil se tak
4. Jaký je vztah mezi Izákem a Izmaelem? (Genesis)
 - a. Strýc a synovec

- b. Bratři
 - c. Bratřanci
 - d. Tchán se zeťem
5. Který prorok (autor SZ knihy) si měl z Božího příkazu vzít za manželku nevěstku/prostitutku?
- a. Abakuk
 - b. Joél
 - c. Ageus
 - d. Ozeáš
6. Jak se jmenuje poslední kniha Starého zákona?
- a. Zachariáš
 - b. Zjevení
 - c. Malachiáš
 - d. Abdiáš
7. Podle knihy Židům co je skryto Božím očím?
- a. Dáblův tajné plány
 - b. Vše
 - c. Nic
 - d. Srdce člověka
8. Kolik je v Bibli epištol/listů apoštola Jana?
- a. 1
 - b. 2
 - c. 3
 - d. 4
9. Co nám říká apoštol Jakub ve svém listu, že máme dělat, když se nám nedostává moudrosti?
- a. Vrátit se do školy
 - b. Zeptat se starších
 - c. Modlit se
 - d. Číst Bibli
10. Kdo v Markově evangeliu jedl kobylky a lesní med?
- a. Posedlý muž mezi hroby
 - b. Ježíš
 - c. Malomocný
 - d. Jan Křtitel

*Odpovědi z minulého čísla:
1c (Oz 1:2), 2c (1Kr 3:9), 3b (Lk 23:47)*

Mít problémy je normální

Přes všechny technologické pokroky a přes rostoucí průměrnou délku života se naše generace vyznačuje zvláštní křehkostí. Snadno se hroučíme, velmi rychle se urážíme, naše manželství se rozpadají....

V našem světě, poselém celebritami, kde smrt schováváme a bolest tišíme léky, si ale musíme připomínat, že je normální mít problémy, onemocnět, mít finanční potíže a žít i v rozpadajících se vztazích. Ježíš nám říká: „Na světě budete mít problémy...“ (srov. Jan 16, 33). Ale takovýto citát si na lednici vyvěsí málokdo. Místo toho se cítíme podvedení, když narazíme na překážky. Ptáme se: „Proč zrovna já?“ Jako kdyby se takové věci měly křesťanům vyhýbat obloukem. Jako bychom měli být imunní vůči chorobám, které chytají naši sousedy.

Jedním z problémů může být paradoxně i modlitba, respektive její karikatura. Modlíme se za dokonalého manžela nebo manželku, zdravé děti, za úspěšnou kariéru a bezproblémovou rodinu. Nejenže si tyto věci přejeme, my je dokonce očekáváme a věříme v ně! Ale taková víra je zkreslená a falešná. Apoštol Pavel netoužil jenom po tom, aby zakoušel „moc Ježíšova vzkříšení“, ale také, aby mohl zakoušet i „účast na Ježíšově utrpení“ (Fil 3, 10)!

Křesťanský život a naše nejvyšší naděje nespočívá v tom, že budeme zázračně unikat veškerému pozemskému utrpení. Spíše je to radost z čím dál hlubšího vztahu s tím, který nás miluje, žije v nás a „kdo zakusil a poznal i naše utrpení a bolest“ (srov. Iz 53, 3).

Netvrdím, že bychom se měli modlit, aby se nám dařilo hůře. Spíš se snažím naznačit, že když procházíme něčím těžkým, měli bychom cítit o něco méně rozhořčení a mnohem víc naděje, protože Ježíš, který prošel podobným trápením, předpověděl, že nás obtíže neminou, ale že uprostřed nich bude s námi.

Z knihy Když Bůh mlčí od Pete Greig

Pro Zpravodaj dodala Martina Matysová
knihu doporučuji k přečtení

KRÁTKÉ ZAMYŠLENÍ

Ježíš mě úžasně stvořil

On mě stvořil, abych Ho miloval a sloužil mu.

Bible říká:

„Nebudeš mít jiného boha mimo mne.“ Exodus 20:3

Nebojme opět vyjít mezi lidi

Poslední dobou mám pocit, že jsme si zvykli na to být ve svém pohodlí. Pokud však jsme úplně sami, je to průsvih, jelikož nás Bůh stvořil do vztahu s ním a s lidmi kolem nás. Nedostává-li se nám vztahů, strádáme, což jsme si vyzkoušeli v době covidových opatření. Najednou jsme se začali těšit na věci, které nám přišly tak všední – oběd u prarodičů, potkat se na dorostu či skupince, zúčastnit se nedělních bohoslužeb, setkat se na společném sborovém obědě... Rodina pokrevní, ale i sborová, nám chyběla. Doba, kdy jsme museli být doma, je už pryč, ale zdá se mi, že jsme si moc zvykli na to své DOMA. Je nám to možná příjemné, dokud zase nebudeme úplně sami, uzavřeni ve svých bytech, až nám to bude otravné – být sami se sebou.

Mají však všichni lidi rodinné zázemí, kamarády a přátele, místo kde si odpočinout, kde se cítí bezpečně a příjemně? Já si myslím, že je kolem nás spousta lidí, kteří naše přátelství potřebují. Možná až válka nám opět otevře oči, jak jsou vztahy důležité. Mám pocit, že toho někdy já sám mám hodně a najednou nám Bůh domů poslal tříčlennou Ukrajinskou rodinu, kterou jsme mohli hostit a věnovat jí svůj čas. Ne vždy se mi chtělo, ale jsem rád za toto přátelství, které nás často stojí úsilí. Hodně nám ale také dává. To je už ale na jiné zamyšlení.

Jedna sestra z našeho sboru při společném rozhovoru zmínila otázku, kterou si my ymkaři často klademe: „Jsme našimi aktivitami mostem do církve, které se lidé zbytečně obávají?“ Já jsem si při tom uvědomil, že jsme se možná jako církev moc uzavřeli do svého pohodlí a své sborové rodiny, takže nám nezbyvá čas být s lidmi okolo nás - v obci, práci, škole.

Sám nejsem jako apoštol Pavel, který uměl být s lidmi, i když mu prostředí nebylo blízké. Já sám mám problém zajít do místní hospody na pivo, vzít manželku na ples či vyrazit na Brništskou pouť. Přesto jsem rád s lidmi, a tak je raději zvu do aktivit, které mi osobně jsou blízké. Jako ymkař nechci, aby můj život byl jen práce, rodina a dovolená. Z těchto důvodů s rodinou otvíráme svůj dům, svůj život a sdílíme svou víru v Ježíše.

Na konci roku jsme se skauty uspořádali akci předávání Betlémského světla, která si v naší obci našla své místo, a tak jsme mohli lidem rozdávat světlo v době vánočních svátků. Světlo, kterým je pro nás Kristus. On nám naše životy rozzářil! Na začátku roku jsem se neplánovaně setkal s regionálním historikem panem Randusem. Slovo dalo slovo a uspořádali jsme společně se starostou dvě přednášky o naší obci. Mnohým se nechtělo z teplého domova, a tak se tyto besedy nesli v komorním duchu. Bylo však super debatovat o tom, kde jsme se tady vzali, kdo tu byl před námi, kdo byl či je naším sousedem. Tolik přítelstvá nám Bůh dává, kdy můžeme sdílet svou víru. Teď je před námi Den matek, který jsme vždy v obci slavili a to i v době, kdy to nebylo populární. Myslím tím dobu komunismu, kdy jsme zvali své přátele do modlitebny, aby tento svátek slavili s námi. V tuto neděli budeme dokonce i pořádát Turnaj v kuličkách, kde se můžeme protáhnout, společně si zasoutěžit a možná i pozvat své přátele, sousedy, kolegy k této jarní taškařici.

Vím, že toho každý máme hodně, jsme unaveni z práce, a právě možná proto, si potřebujeme odpočinout. Umíme odpočívat i se svými sousedy? Na Ymce miluji to, že sdílíme Krista svým životem při tom, co rádi děláme. Není třeba vždy zvát velké misionáře, dělat masové evangelizace na ulici či obcházet lidi dům po domu s traktáty. Není někdy jednodušší vyjít mezi lidi a být spolu. Nestýskejme si na covid, válku a pojďme ven. Není to jednoduché ani pro mne, když máme své rodiny, zahrádky, televize, sociální sítě. Bůh nás ale stvořil do vztahu a to i se sousedy spoluobčany.

Pojďte ven a třeba si i zahrát kuličky

Váš Luko

Kuličkařada

KDY: v neděli 8. 5. 2022 od 15:00 (do 18:00)

KDE: v Brništi u rybníka Vratislav

TURNAJ OPEN je otevřen

pro všechny příchozí

Kategorie turnaje jsou

DOSPĚLÍ A JUNIOŘI (DO 12 LET)

Startovné: 30 Kč

na akci vás zve

YMCA SEVER

WWW.KULICKY.COM

**ZÁBAVA, CENY A OBČERSTVENÍ ZAJIŠTĚNY
(NA MÍSTĚ MOŽNO ZAKOUPIT KULIČKY)**

Rozhovory nad Biblí

každé úterý v 18:00
v Oáze

Téma:

Lukášovo evangelium
Bůh a jeho vlastnosti

Mládež

pátek 19:30

6.5. Luko

13.5. Anet

20.5. Vítek

27.5. Vítek

Dorost

čtvrtek 17:00

5.5. Hanka

12.5. Anička

19.5. Zuzka

26.5. Jirka

Skupinky

Skupinka v Novém Boru:

–

Skupinka ve Stráži pod Ralskem:

každé pondělí v 17:30

Skupinka v Mimoni:

čtvrtek 12. a 26.5. v 18:00

Skupinka „Východní“:

dle domluvy

Nedělní bohoslužby

1.5. vedení i kázání: Jiří Šimek

8.5. vedení: Jiří Šimek
slovíčko nejen pro děti: Lukáš Kuc

15.5. vedení i kázání: Štefan Halža

22.5. vedení i kázání: Martina Matysová

29.5. vedení i kázání: Jiří Šimek

**Nedělní škola
pro děti 3–10 let
v klubovně v 1. patře**

1.5. Anet

8.5. Slovíčko nejen pro děti: Lukáš Kuc
(David a Betšeba)

15.5. Anička

22.5. Irenka

29.5. Kamila

AKCE SBORU:

Středa 4.5. Setkání sborové rady v 18:00
 Středa 25.5. Setkání staršovstva v 17:30
 Středa 1.6. Koncert skupiny Vinesong

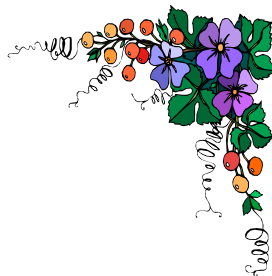
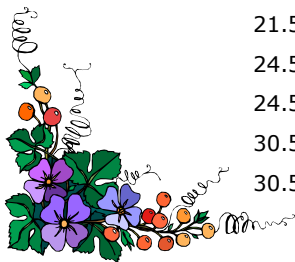
DALŠÍ AKCE:**TAXISLUŽBA:**

David Matys, tel. 724 066 686

BLAHOPŘEJEME

Narozeniny tento měsíc slaví:

- 8.5. Kamila Matysová
- 11.5. Aneta Matysová
- 15.5. Karel Kuc
- 16.5. David Matys
- 21.5. Kristýna Matysová
- 21.5. Dorota Kucová
- 24.5. Tomáš Matys
- 24.5. Jáchym Kuc
- 30.5. Martina Berková
- 30.5. Hana Matysová

Vydalo BJB Brniště pro svou vnitřní potřebu
Šéfredaktor: Martina Matysová, martina.matys@bjb-brniste.cz, 607 705 926

Korektura: Martina Berková

Tisk: David Matys

Uzávěrka příštího čísla je ve čtvrtek 26.5. 2022

Tento Zpravodaj je k přečtení i ke stažení na našich internetových stránkách:

www.bjb-brniste.cz